
ANNAH NOZLIN

Utdrag ur "Ekens dotter"

DECEMBER 2020

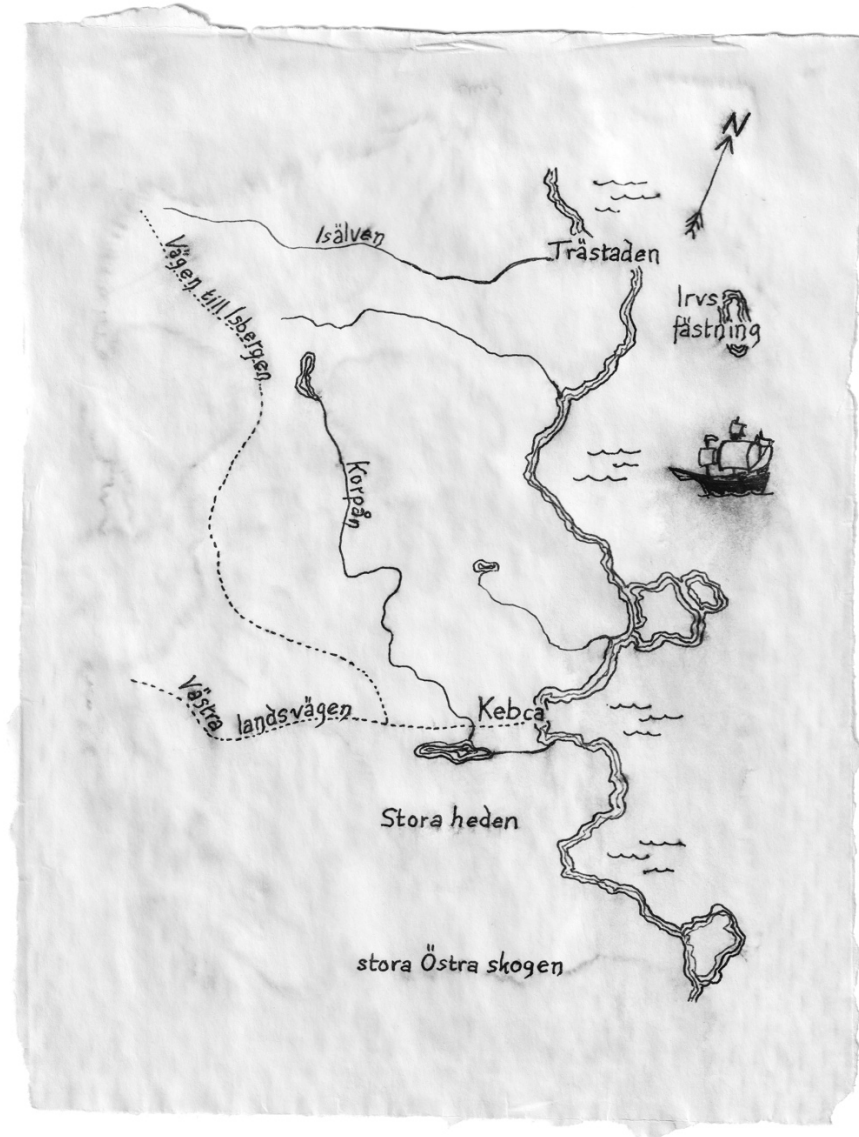
ANNAH NOZLIN AB

www.nozlin.se

Lagom till tioårsjubileet 2021 kommer "En av de sista" och "Splittrade skärvor" att ges ut i en samlingsvolym under namnet "Ekens dotter". Här nedan bjuder jag på en scen där huvudpersonen Kel är tio år, och hon tillsammans med storebrodern Esben ägnar sig åt vapenträning.

"Ekens dotter" är en "coming of age"-bok, en genre där läsaren följer huvudpersonens utveckling från ung till vuxen, kombinerad med medeltida fantasy. Lämplig från 11 år och utan övre åldersgräns. Den kan beskrivas som crossoverlitteratur, ett begrepp som används då böcker har en bredare målgrupp och kan uppskattas av ung som gammal.

I den nya utgåvan kommer det även att finnas en efterlängtd karta.

Slottsskogen hette så för att dess östra utlöpare sträckte sig ända till baksidan av slottet.

Skogen som låg bakom vårt hus kunde vi utan och innan. Esben och jag kände vartenda träd, buske, sten och stig. Där var björken med tre toppar, som trots att den var omgiven av stora träd hade blivit träffad av blixten som ung. Det hade den talat om för mig när jag rörde vid den. Esben hade skrattat och sagt att jag hade livlig fantasi. Det var inte fantasi, jag visste det bara.

Vi gick till den gamla lönnen, som var ihålig, där vi hade våra egenhändigt tillverkade vapen gömda. Pilbågar med pilar, träsvärd och knivar gjorda i trä. Några var nyare än andra. En del hade Egor gjort och sedan lämnat kvar när han flyttade. Vi valde några av de mer nygjorda vapnen som vi för tillfället tyckte bäst om, och gick vidare in i skogen till vår hemliga glänta. Den öppna ytan var iordninggjord så att den passade för svärdsfäktning och prickskytte med pilbåge. Löven hade börjat slå ut på träd och buskar, medan det i skuggiga sänkor fortfarande kunde ligga små fläckar med snö kvar.

Våra pilbågar hade hög träffsäkerhet. Jag visste att grenar av gran var bästa ämnet till pilbågar. Träsvärden hade vi ägnat mycket tid åt för att få dem välbalanserade och, som Esben och Egor trodde, likna de som den kungliga armén använde.

Jag gick bort till stenen som jag visste låg sjuttio steg från måltavlan och lade en pil mot pilbågen, spände bågsträngen förbi örat, siktade och släppte pilen. Den for iväg med ett vinande ljud och fastnade i måltavlan med ett dovt "tjock". Jag flyttade mig åt sidan. Esben hade längre ben än jag och hans sten som märke ut sjuttio steg låg bakom min. Hans pil ven förbi mig och satte sig träffsäkert i tavlans mitt.

Esben flinade glatt. "Bra försök Kel, men mitt var bättre!"

"Nu är det min tur!" Jag skulle visa honom att jag också kunde träffa tavlans mitt.

På så vis turades vi om. Ibland satte jag pilen nära tavlans mitt, men Esben var överlägset bättre. Det gjorde ingenting, jag ville bara att han skulle tycka att jag var bra också.

Solen letade sig ner genom det skira lövverket med nyutslagna små blad och värmde oss. Det luktade svagt av gammalt blött gräs som nyss tinat fram under snön. När vi tröttnade på att skjuta prick gick vi över till svärdsfäktning. Jag var inte samma kvalificerade motstånd för Esben som Egor varit. Bara det att han var längre än jag gjorde det svårt för mig att träffa honom. Det verkade inte bekymra Esben, han var en tålmodig lärare och skrattade ofta. Till slut var vi varma, med kinderna röda av skratt och ansträngning. Skuggorna började bli långa. Vi gick tillbaka till den gamla lönnen och stoppade omsorgsfullt undan våra vapen.

Esben såg på mig med beslutsam blick. "Vet du Kel, en dag ska jag bli soldat och kriga med svärd på riktigt."

"Får jag följa med då?" Jag kunde inte tänka mig att jag skulle göra någonting annat än det Esben gjorde.

Han rynkade pannan. "Jag vet inte." Sedan log han. "Det behöver vi inte fundera på nu, kom här."

Esben höll ihop sina händer så jag kunde kliva i dem och nå upp till nedersta grenen på lönnen. Jag klättrade kvickt uppåt och Esben kom efter. Mitt i den stora kronan fanns några grenar som var särskilt väl lämpade att sitta på. När huden i mina bara händer rörde vid trädets grova bark pirrade det till och bilder om vad trädet hade varit med om för genom mitt huvud. Det var inte obehagligt, mest var det om vilka fåglar som börjat återvända efter vintern och ekorrparet som fått ungar. Esben trodde mig inte, så antagligen kände inte han på samma sätt.

Vi satte oss tillrätta på våra favoritgrenar. Jag knäppte händerna om knäna för att inte röra vid trädet. Esben tog fram ett knyte som han haft i fickan och räckte över det till mig. "Grattis på födelsedagen!"

"Tack!" Jag tittade förvånat på honom och vecklade försiktigt upp tygbiten. Det var kniven som han köpt i Saluhallen. Skaftet var av mörkt trä med en snidad vit benbit i änden. Slidan i trä och skinn var präglad med ett invecklat mönster. Kniven var lite för stor för min hand men jag skulle komma att växa ikapp den om något år.

"Åh, vad fin den är." Jag vägde kniven i handen och vred på den.

Aldrig hade jag haft något så fint som var helt och hållet mitt. Det pirrade i magen av glädje och jag log med hela ansiktet. Jag tyckte så mycket om Esben och han log tillbaka.

Det luktade härligt av vår i luften. Solen var på väg ner bakom trädtopparna och snart var det dags att gå hem. Jag ville prova kniven på någonting, men inte på lönnen. Med en varsam rörelse skar jag i tygbiten, den föll sönder hur lätt som helst. Kniven var verkligen vass.

Esben såg roat på mig. "Var försiktig, så du inte gör dig illa."

Jag blängde på honom, det var inte första gången som jag höll i en kniv. Möjligen första gången som jag höll i en sådan vass kniv. En sned solstråle fick stålet att blänka.

"Titta Esben! Det står något, vad betyder det?"

En skrift med linjer lika fina som ett hårstrå löpte utefter knivbladet.

Esben tittade och skakade sedan på huvudet. "Jag vet inte, det är något främmande språk."

"Det gör inget", sade jag tröstande och klappade honom på armen, "vad det än står, så är det fint att titta på".

Mina tankar vandrade tillbaka till tidigare under dagen. Det var så mycket jag inte förstod och i min värld satt Esben inne med alla svaren.

"Varför slänger inte kung Aguistin ut alla otäcka män i sina gula slängkappor?"

Esben kliade sig i nacken. "Kung Aguistin vill inte ha krig. Kung Jalpesh har ett stort rike och många soldater och kung Aguistin vill inte förolämpa honom. Jag har hört att kung Jalpesh bara väntar på en anledning att gå norrut med sina soldater. Han tycker att vårt pris på det gröna silvret från Isbergen är för högt."

"Jag trodde inte kung Aguistin var rädd för någon?"

"Nej, inte rädd, snarare försiktig. Kanske går ett krig inte att undvika."

För att klättra ner ur trädet behövde jag ingen hjälp, det var bara att hoppa sista biten.

"Jag tycker det låter spännande med krig. Jag tror säkert kung Agustin ger kung Jalpesh på nöten!"

Esben blev allvarlig. "Kel, folk blir skadade och dör i krig."

"Då vill jag inte att du ska kriga heller. Jag vill inte att du ska bli skadad!"

Esben log. "När kriget kommer ska jag vara en av de bästa, kung Jalpesh kommer att säga mitt namn med fruktan!"

Jag såg på min Esben och hos mig fanns inga tvivel. Han var bäst.

***

Vill du veta mer?

Besök www.nozlin.se